RAPORTUL POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL LA CONGRESUL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

21 Februarie 1948

Tovarăşi şi tovarăşe,

Congresul nostru desăvârşeşte ceeace am realizat încă înainte de congres în domeniul unificării politice şi organizatorice. Crearea partidului unic al clasei muncitoare nu este o simplă hotărîre, care abia urmează să fie tradusă în viaţă într'un viitor mai mult sau mai puţin apropiat, deoarece noi venim la acest congres cu organizaţii unice şi cu conduceri unice ale organizaţiilor de partid.

Unitatea organizatorică pe care am înfăptuit-o în organizaţiile noastre de partid de întreprinderi şi instituţii, de sector, locale, de plasă şi judeţ, a izvorît în mod organic din unitatea noastră de acţiune în cadrul Frontului Unic Muncitoresc, din acţiunea de lămurire ideologică şi din apropierea tovărăşească ce s'a închegat în munca şi în lupta dusă în comun. In felul acesta am izbutit să făurim o bază solidă, de nesdruncinat Partidului Muncitoresc Român — unicul partid al clasei muncitoare — a cărui realizare o vom consfinţi aci. Nu numai faptul în sine al creării unui partid muncitoresc unic, dar şi felul în care s'a făcut unificarea reprezintă o mare izbândă a muncitorimii din România.

De aci înainte suntem cu toţii membri ai aceluiaş partid, iar clasa muncitoare are un singur partid, avangarda sa marxist-leninistă — Partidul Muncitoresc Român!

I

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ

Imprejurările externe în momentul unificării politice, organizatorice şi ideologice a proletariatului din România constitue o confirmare categorică a aprecierii că în politica internaţională există în prezent două tendinţe profund deosebite — tendinţa imperialistă, antidemocratică, şi cea antiimperialistă, democratică. In lunile ce s'au scurs s'a vădit şi mai mult deosebirea profundă care există între ţările lagărului imperialist şi cele ale lagărului democratic în tot ce priveşte organizarea postbelică a lumii.

Intrucât forţa conducătoare a lagărului imperialist şi antidemocratic este imperialismul american, ale cărui interese şi scopuri determină politica lagărului imperialist, este util să rezumăm obiectivele urmărite în politica internaţională de cercurile imperialiste americane.

Aceste cercuri urmăresc, în primul rând, să cucerească dominaţia mondială, reducând la situaţia de sateliţi ai Statelor Unite toate statele mai slabe, inclusiv Anglia şi Franţa.

Lupta popoarelor pentru suveranitatea şi independenţa lor constitue o piedică în calea transformării întregii lumi în moşia bancherilor şi preşedinţilor de trusturi americane. Crearea de baze militare, jefuirea diferitelor ţări pe cale de credite cămătăreşti, înlăturarea din guverne a forţelor politice credincioase ideii de independenţă naţională, propaganda împotriva ideii de suveranitate naţională, făcută de slugile imperialismului american, dela Churchill la Bevin şi Blum — toate aceste mijloace politice, economice, ideologice urmăresc acelaş scop: de a desfiinţa

suveranitatea altor state, pentru a avea pretutindeni „porţi deschise" în faţa expansiunii imperialismului american.

Măreaţa putere socialistă, Uniunea Sovietică, precum şi ţările democraţiei populare, care s'au smuls din cătuşele imperialismului şi şi-au cucerit independenţa, reprezintă îndeosebi un obstacol de netrecut în calea expansiunii imperialiste a noilor pretendenţi la dominaţia mondială.

Puternica mişcare muncitorească şi democratică din toate ţările reprezintă o a treia piedică în calea cuceririi dominaţiei mondiale de către imperialismul american. Deaceea imperialismul american joacă rolul de instigator principal al înnăbuşirii şi înnecării în sânge a mişcării democratice, îndeosebi a celei muncitoreşti.

Acestor obiective urmărite de expansioniştii şi aţâţătorii de război imperialişti le slujeşte faimosul plan Marshall. Propagandiştii imperialişti declară că acesta ar fi un plan de ajutorare a ţărilor europene. In realitate însă esenţa planului Marshall constă în organizarea unui bloc al statelor legate prin obligaţiile lor faţă de Statele Unite. Prin acordarea de credite americane, planul acesta urmăreşte ca statele europene să renunţe la independenţa lor economică, iar apoi şi la cea politică.

Diferite ţări ne oferă destule exemple ale „binefacerilor" ajutorului american. Ploaia de dolari nu a putut curma foametea, şomajul şi înspăimântătoarea mizerie a masselor populare din Grecia. In Franţa „ajutorul" american paralizează ramuri întregi ale industriei. Devalorizarea francului, întreprinsă din ordinul bancherilor americani, transformă Franţa, după aprecierea tovarăşilor noştri francezi, într'o sucursală a Wall-Street-ului. In Italia concurenţa produselor americane sileşte o serie de mari întreprinderi ale ţării să-şi închidă porţile sau să-şi restrângă simţitor producţia. Cât despre Anglia, oamenii de afaceri americani obligă această ţară să le cumpere tutun pentru 123.000.000 de lire sterline, pe când valoarea utilajului minier ce va putea fi importat din America nu atinge nici 2.000.000 de lire sterline.

In schimbul tuturor acestora, imperialismul american îşi ia dreptul să dicteze compoziţia guvernelor şi regimul intern din Franţa şi Italia, iar unul din reprezentanţii americani oficiali (ministrul de război, Forrestal) a declarat făţiş că ţările „ajutate" de Statele Unite vor trebui să le pună acestora la dispoziţie baze militare şi chiar să subordoneze forţele lor armate Ministerului de Război american.

Planul Marshall este un plan de subjugare economică şi politică a ţărilor europene, de paralizare a industriei lor naţionale şi de desfiinţare a suveranităţii lor.

Scindarea în două a Germaniei, pe care o săvârşesc imperialiştii anglo-americani, este şi ea strâns legată de planul Marshall, deoarece acest plan prevede transformarea Bizoniei şi îndeosebi a Ruhr-ului în principala bază militară şi economică a expansiunii imperialiste, într'o bază de pregătire a unui nou război. In timp ce milioane de muncitori din zonele engleză şi americană protestează prin greve şi demonstraţii împotriva foametei, monopolurile americane acaparează industria din Germania şi construesc, cu complicitatea naziştilor absolviţi de pedeapsă, un avanpost imperialist în inima Europei.

Acum, după divizarea Germaniei, organizatorii lagărului imperialist încearcă şi divizarea Europei. Fruntaşul laburist Bevin a luat cuvântul în parlamentul englez pentru a proclama necesitatea înfiinţării unui bloc occidental, adică tocmai acel bloc al statelor legate prin obligaţiile lor faţă de Statele Unite ale Americii, despre care am vorbit mai sus. Lacheii europeni ai marilor capitalişti americani vor să le uşureze acestora din urmă sarcina de a stăpâni şi jefui semicoloniile lor europene. Politica blocurilor militare şi politice este politica cercurilor imperialiste, care vor să împingă omenirea într'un nou război. Deaceea acest plan al falsului socialist Bevin a fost salutat cu entuziasm de toţi stâlpii reacţiunii internaţionale — Churchill, Vandenberg, Dulles şi alţii.

Astfel arată în adevărata ei lumină linia politică a lagă-

rului imperialist și antidemocratic, în frunte cu forța sa conducătoare — imperialismul american. Popoarele, maturizate în procesul războiului antihitlerist și al luptei democratice, au învățat să descifreze adevăratele țeluri ale celor care încearcă să dea popoarelor libere lecții de democrație, iar în realitate visează robirea națională și socială a tuturor popoarelor.

Propaganda imperialistă încearcă adeseori să compare „blocul occidental", proiectat de reacțiunea anglo-americană, cu tratatele și acordurile încheiate între țările democratice din centrul și Răsăritul Europei și să arunce asupra acestor din urmă țări vina pentru scindarea în două a Europei.

Tratatele încheiate între țările democratice se bazează pe ideea colaborării internaționale, pe când blocul occidental se întemeiază pe ideea spargerii colaborării internaționale. Tratatele încheiate între țările democratice nu sunt îndreptate împotriva nimănui, ci prevăd asistență mutuală între părțile contractante, în eventualitatea repetării agresiunii din partea Germaniei sau vreunei alte țări ce i s'ar alătura Germaniei în scopuri agresive, iar blocul occidental ascunde în realitate politica de hegemonie mondială a imperialismului american și englez și este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice și țărilor democrației noi, forțe puse în slujba păcii și a securității generale.

Tratatele dintre țările democratice se bazează pe respectarea scrupuloasă a suveranității și intereselor fiecărei țări și pe ajutorul reciproc între părțile contractante, pe când planul blocului occidental urmărește aservirea mai multor țări mari și mici de către un imperialism hrăpăreț — imperialismul american. In sfârșit, tratatele între țările democratice se bazează pe respectarea obligațiilor internaționale în conformitate cu scopurile și principiile Organizației Națiunilor Unite, pe când ideea blocului occidental este legată de călcarea în picioare a obligațiilor și acordurilor internaționale.

Acestea sunt cele două concepții asupra relațiilor între

popoare — concepţia lagărului democratic, în frunte cu Uniunea Sovietică, şi concepţia lagărului antidemocratic, în frunte cu cercurile imperialiste americane.

Pentru a intimida pe cei cu nervii slabi, propaganda imperialistă caută să prezinte expansiunea imperialistă a Statelor Unite ale Americii şi diversele planuri şi manevre legate de ea drept o manifestare a forţei imperialismului american.

Şi la noi în ţară rămăşiţele fasciste reacţionare caută prin toate mijloacele ce le sunt accesibile să facă reclamă acestei forţe, devenită singura speranţă a tuturor celor care îşi închipuie că după ziua de azi ar mai putea urma nu ziua de mâine, ci ziua de ieri.

Acestora noi suntem nevoiţi să le pricinuim o crudă desamăgire. Tonul ţipător al unor anumite discursuri nu poate ascunde nelinişţea de care sunt cuprinşi autorii lor în faţa vigoarei crescânde a forţelor antiimperialiste, în faţa ascuţirii tuturor contradicţiilor interne ale sistemului capitalist.

Priviţi tabloul lumii capitaliste. Mult lăudata democraţie burgheză este în stare de total faliment. Ea nu a reuşit, aşa cum visa clasa capitalistă, să înnăbuşe flacăra luptei de clasă şi să stabilească „pacea socială" între exploatatori şi exploataţi. Massele populare îşi dau tot mai limpede seama de adevăratul conţinut al democraţiei burgheze ca o formă a *dictaturii* burgheze. Vălurile sunt aruncate de o parte. In ţările clasice ale democraţiei parlamentare burgheze, ca Franţa, cele mai elementare principii parlamentare sunt călcate în picioare. In numeroase ţări, poliţia, din ordinele unor miniştri ce-şi zic socialişti şi democraţi, trage în muncitori cu un zel demn de echipele S.S.

Pseudodemocraţii americani desfiinţează fără jenă până şi libertatea conştiinţei. Se adânceşte contrastul dintre situaţia clasei dominante şi a celei asuprite. In timp ce numărul şomerilor totali şi parţiali din Statele Unite se cifrează la mai multe milioane, Truman a mărturisit că beneficiile nete ale

monopolurilor americane au atins în anul 1947 cifra de 17 miliarde de dolari, față de 12½ miliarde în anul 1946.

Dar și mai evident este falimentul sistemului economic capitalist. Pe când țările democrației noi își reconstruesc în mod planificat economia națională și aplică cu succes reforma monetară, economia țărilor capitaliste este cufundată în haos, iar inflația a lovit direct în interesele oamenilor muncii nu numai în Anglia, Franța, Italia, dar chiar și în Statele Unite.

In Statele Unite cresc stocurile de mărfuri ce putrezesc în depozite, a izbucnit un crah bursier, se devalorizează dolarul. Toate acestea prevestesc apropiata criză economică. Această criză este așteptată cu spaimă nu numai în Statele Unite, ci și în toate țările legate economicește de acestea. Niciodată nu a fost atât de vizibil ca acum că regimul capitalist este neputincios de a soluționa problemele vitale sociale și economice ce se pun în fața popoarelor, că el reprezintă o piedică gravă în calea progresului omenirii, că este necesară înlocuirea lui printr'o orânduire socială superioară, orânduirea socialistă.

După cel de al doilea război mondial, pe arena internațională s'au petrecut deplasări în favoarea forțelor democrației și socialismului. Mersul evenimentelor arată partidelor muncitorești că dacă ele vor sta ferm pe pozițiile lor, dacă ele nu se vor lăsa intimidate și șantajate, dacă ele vor ști să se pună în fruntea tuturor forțelor ce sunt gata să apere onoarea și independența națională, atunci planurile imperialiștilor sunt sortite eșecului.

Noi asistăm în momentul de față la un avânt al luptei duse de mișcarea muncitorească și democratică de pretutindeni. Marile greve ale muncitorimii franceze și italiene au constituit o demonstrare a forței combative a proletariatului din ambele țări. Forțele populare din țările capitaliste opun o rezistență crescândă înrobitorilor americani și guvernelor ce li s'au vândut.

Datorită acestei rezistențe, în prima etapă a bătăliei pen-

tru Europa imperialiştii americani nu au reuşit să atingă obiectivele pe care le urmăreau.

Chiar în Statele Unite, în ciuda sgomotoaselor campanii anticomuniste şi a barbarelor măsuri antimuncitoreşti şi antidemocratice, forţele democraţiei se înmulţesc, se întăresc şi capătă tot mai multă coeziune. In Anglia, ca răspuns la campania anticomunistă a conducerii laburiste, muncitorii realeg pe comunişti în fruntea organelor sindicale. In Franţa, încercările trădătorului Jouhaux de a sparge mişcarea sindicală au dat greş.

Manevrele socialiştilor de dreapta şi ale altor agenţi ai imperialismului din Statele Unite, Anglia şi Franţa de a sparge Federaţia Sindicală Mondială sunt demascate şi înfierate de massele muncitoreşti, care văd în Federaţia Sindicală Mondială un puternic instrument de luptă al clasei muncitoare din întreaga lume pentru interesele ei, pentru pacea generală, împotriva imperialismului şi instigatorilor la un nou război.

In Grecia, nici avioanele şi tancurile engleze, nici dolarii americani nu au putut frânge voinţa poporului grec de a-şi cuceri libertatea. Armata democratică controlează în prezent aproape jumătate din teritoriul ţării. Cea mai mare parte a poporului grec este strâns unită în jurul forţelor democratice şi-şi manifestă nesdruncinata hotărîre de a se elibera de sub jugul invadatorilor imperialişti.

In China, armata de eliberare naţională, condusă de tovarăşul Mao Ţze-dun, a trecut la ofensivă aproape pe tot teritoriul acestei imense ţări. Manciuria şi Nordul Chinei au fost aproape complect eliberate. Lupte mari se dau nu numai în centrul, dar şi în Sudul Chinei. Armatele populare se află în nemijlocita apropiere a centrelor vitale ale Chinei. Strălucitele succese ale poporului chinez în lupta împotriva regimului antipopular al lui Cian Kai Şek dau un nou avânt luptei de eliberare a popoarelor coloniale din Asia.

In Spania, cu toate spânzurătorile și ocnele, eroicul popor spaniol își intensifică lupta împotriva călăului Franco. Regimul lui Franco este sprijinit de cercurile imperialiste din Statele Unite, Anglia și Franța, dar el este urît și disprețuit de popoarele întregii lumi.

Un însemnat aport la întărirea lagărului democratic îl aduc țările democrației noi. Asemenea evenimente ca naționalizarea industriei în Bulgaria, încheierea unei serii de tratate de prietenie și asistență mutuală între țările de democrație populară, înlăturarea monarhiei în România arată în mod elocvent că în timp ce lumea capitalistă este cuprinsă de puternice sguduiri sociale și economice, țările democrației noi înaintează pe drumul spre socialism, rezolvând cu deplin succes problemele în fața cărora s'a dovedit complect neputincios sistemul capitalist și democrația burgheză.

Un factor hotărîtor în raportul de forțe pe arena internațională îl constitue continua consolidare a forței politice și economice a marelui stat socialist — Uniunea Sovietică.

Popoarele sovietice au repurtat în ultimele luni o mare victorie: în Octombrie 1947 nivelul producției industriale din U.R.S.S. a atins pe cel dinainte de război. Reforma monetară și desființarea raționării produselor a fost o nouă demonstrație a covârșitoarei superiorități a regimului socialist asupra celui capitalist. La îndemnul muncitorilor din Leningrad, milioane de muncitori sovietici își iau obligația de a realiza planul de cinci ani în patru ani. Prevederile primilor doi ani ai celui de al patrulea plan cincinal au și fost realizate cu deplin succes. Acțiunea dusă în Consiliul Miniștrilor de Externe și la O.N.U. de delegații sovietici, călăuziți de politica de pace stalinistă, a însemnat o serioasă lovitură dată instigatorilor de război și o nouă întărire a prestigiului internațional al Uniunii Sovietice.

Acest bilanț sumar al evenimentelor din ultimele luni arată clar că raportul de forțe favorabil lagărului democratic

nu este un fenomen accidental, ci efectul unei legi a desvoltării istorice.

Tăria lagărului antiimperialist şi slăbiciunea celui imperialist constă în aceea că *lupta dintre aceste două lagăre are loc în condiţiile continuei ascuţiri a crizei generale a capitalismului, ale slăbirii forţelor capitalismului şi ale întăririi forţelor socialismului şi democraţiei.*

Reacţionarii americani şi-au asumat sarcina de salvare a sistemului capitalist, care trozneşte din încheieturi. Dar imperialismul este *ultimul* stadiu al capitalismului. Imperialismul este capitalismul în putrefacţie, în agonie, şi sfârşitul său, cu toate svârcolirile sale, este inevitabil.

Imperialiştii de dincolo de Ocean şi cei de mai aproape sunt secundaţi în sforţările lor de a salva capitalismul de vechii specialişti în domeniul încercărilor de această natură — socialiştii de dreapta: Attlee şi Bevin, Blum şi Ramadier, Saragat şi Renner. Dar legile desvoltării istorice sunt mai puternice decât gloanţele lui Ramadier şi Moch, decât zăngănitul de arme al lui Bevin şi Attlee, decât încercările ridicole de falsificare a marxismului, făcute de trădătorul Léon Blum.

Eforturile unite ale imperialiştilor şi ale vătafilor lor — social-democraţii de dreapta — de a izola partidele comuniste şi de a le compromite în ochii poporului dau greş. In toate ţările lumii, partidele comuniste, oricât de grele ar fi condiţiile în care activează, se află în fruntea luptei populare pentru libertate, împotriva exploatării capitaliste, împotriva jugului imperialist, pentru o pace trainică.

Pe de altă parte, într'o serie de ţări are loc apropierea de partidele comuniste a acelor social-democraţi care văd că reformismul duce direct în braţele imperialismului. Hotărîrea Congresului Partidului Socialist Italian de a se prezenta în alegeri pe liste unice cu comuniştii, recenta hotărîre a Partidului Social-Democrat Bulgar de a porni pe drumul unificării

cu Partidul Muncitoresc (Comunist) Bulgar, unitatea de acţiune între comuniştii şi socialiştii din Polonia şi Ungaria etc., — toate acestea demonstrează odată mai mult justeţea drumului nostru.

Acestea sunt înprejurările internaţionale în care noi înfăptuim în România Partidul Muncitoresc Român ca partid unic al clasei muncitoare.

Analiza acestor împrejurări arată limpede că viitorul este de partea forţelor democraţiei şi socialismului. Popoarele pun la ordinea zilei transformarea socialistă a societăţii. Lagărul imperialist nutreşte speranţa de a putea împiedica acest lucru prin deslănţuirea unui nou război mondial. Dar forţele muncitoreşti şi democratice luptă cu hotărîre pentru salvgardarea păcii împotriva capitalismului generator de războaie.

II

REALIZĂRILE REGIMULUI DEMOCRATIC

Inainte de a trece la analizarea împrejurărilor interne în care are loc realizarea Partidului Muncitoresc Român, daţi-mi voie să aruncăm o privire asupra trecutului, pentru ca în lumina transformărilor din ultima vreme să adâncim semnificaţia etapelor principale ale luptei duse dela 23 August încoace de forţele noastre democratice.

In massa poporului nostru — muncitori, ostaşi, ţărani nevoiaşi, partea cea mai bună a intelectualităţii — răsturnarea dictaturii lui Antonescu a produs o răscolire profundă şi a stârnit un puternic avânt de luptă. Datorită acestui lucru, noi am putut avea pe front după 23 August numeroase divizii, care şi-au demonstrat combativitatea pe câmpul războiului antihitlerist. Aceasta n'a fost, fireşte, meritul lui Mihai I şi nici al guvernului Sănătescu sau Rădescu, ci meritul forţelor

democratice ale țării noastre, care, în ciuda piedicilor ce le puneau guvernele reacționare și sabotoare, au știut să imprime elan și voință de luptă atât trupelor noastre de pe front, cât și masselor muncitoare din spatele frontului.

Reacțiunea din țara noastră a simțit curând vigoarea acestei voințe de luptă a masselor muncitoare.

Schimbarea dela 6 Martie, hotărîtoare pentru soarta democrației noastre, n'a fost obținută prin pertractări, ci smulsă prin luptă populară regelui și reacțiunii grupate în jurul lui.

Acelaș caracter de acțiune de luptă a forțelor populare l-a avut și una din reformele fundamentale ale regimului nostru democratic — reforma agrară. Să ne amintim că reforma agrară a început să fie aplicată pe teren cu mult înainte de legiferarea ei, în urma apelului către țărani lansat de partidul comunist la 11 Februarie, de a trece cu dela sine putere la înfăptuirea reformei agrare pe teren. In acelaș timp, în diferite părți ale țării massele populare au înlăturat prin luptă pe reacționarii din fruntea prefecturilor și primăriilor, înlocuindu-i cu elemente democratice. Guvernul dela 6 Martie s'a sprijinit în acțiunea sa de realizare a reformei agrare pe activitatea comitetelor țărănești de reformă agrară, care au luptat împotriva moșierimii și tuturor celor ce căutau s'o salveze de lichidare.

23 August, 6 Martie, participarea la războiul antihitlerist, reforma agrară, alegerile parlamentare, transformările petrecute în țara noastră în a doua jumătate a anului ce s'a scurs sunt verigi ale unui acelaș lanț, etape diferite ale aceluiaș proces de făurire prin lupta poporului muncitor a unui regim de democrație populară în țara noastră.

Rezultatul acestui proces este Republica Populară Română!

Noua Constituție pe care o va căpăta în curând Republica noastră Populară — Constituția unui regim născut și închegat în luptă — va trebui să consemneze că puterea populară în țara noastră a fost cucerită în urma luptei duse împotriva fascis-

mului, reacţiunii şi imperialismului, de muncitorimea aliată cu ţărănimea muncitoare, precum şi cu intelectualitatea înaintată

Tovarăşi şi tovarăşe,

Perioada de pregătire a partidului muncitoresc unic a fost deosebit de bogată în evenimente, care au avut adânci urmări în viaţa noastră de stat. Aceasta nu este, desigur, o simplă coincidenţă. Tocmai pentrucă transformările interne pun sarcini noi în faţa proletariatului, în calitatea lui de forţă conducătoare a democraţiei din ţara noastră, a fost nevoie să se grăbească făurirea acestei admirabile arme de luptă a clasei muncitoare, care este Partidul Muncitoresc Român.

Transformările la care mă refer se plasează în scurta perioadă de 7 luni: Iulie 1947—Ianuarie 1948. Ajunge să comparăm situaţia politică şi economică de acum 7 luni cu cea pe care o avem astăzi, pentru a ne da seama că în acest răstimp atât de scurt ţara noastră a săvârşit în evoluţia ei ceeace e denumit în teoria marxistă un salt calitativ. Momentul de cotitură l-au constituit propunerile Partidului Comunist Român pentru îmbunătăţirea situaţiei economice şi financiare a ţării, şi îndeosebi reforma monetară.

In pofida tuturor scepticilor, răuvoitorilor şi clevetitorilor, în pofida sabotajului şi acţiunii de subminare a monetei noastre naţionale din partea duşmanilor regimului democratic, dinlăuntru şi dinafară, am izbutit să realizăm reforma monetară, să punem capăt haosului monetar, să curmăm inflaţia, să dăm stabilitate preţurilor. Această reformă noi am înfăptuit-o fără împrumuturi externe, fără ştirbirea independenţei economice a ţării, în deplin contrast cu reformele monetare efectuate de regimurile reacţionare.

Am reuşit să obţinem schimbări în situaţia industriei. Cu toate piedicile de care ne izbim din partea multor întreprinză-

tori, volumul producţiei noastre industriale creşte şi se apropie de nivelul anului 1938. Bugetul statului a fost echilibrat. Aceasta în timp ce în ţările conduse de cozile de topor ale imperialiştilor economia se cufundă tot mai mult în marasm.

Lichidarea complotului organizat de conducerea fostului partid naţional-ţărănesc a reprezentat, din punctul de vedere al însemnătăţii sale pentru desvoltarea democraţiei populare în România, un mare succes al regimului democratic.

Luaţi materialele procesului complotiştilor. Aceste materiale au arătat întregii lumi în ce cloacă a trădării de ţară s'au bălăcit acei pe care oficinele reacţionare străine încearcă să-i prezinte drept „democraţi" şi „patrioţi".

E lesne de închipuit ce soartă ar fi avut tânăra noastră democraţie populară dacă nu am fi retezat tentaculele pe care le întindeau spre noi serviciile de spionaj şi diversiune, dacă am fi lăsat pleava fascistă să înjghebe din nou bande teroriste.

Lichidarea bandei complotiste şi pedeapsa meritată dată trădătorilor ţării şi ai poporului nostru au fost o manifestare a vigoarei regimului de democraţie populară din România.

Demascarea şi pedepsirea criminalilor complotişti a însemnat falimentul partidelor burghezo-moşiereşti, falimentul vechilor clase dominante din România, al marilor capitalişti şi al moşierilor. După primul război mondial, aceste clase transformaseră România, cu toată Constituţia ei „belgiană", într'una din cele mai înapoiate ţări. Bogăţiile ţării încăpuseră în scurtă vreme în mâinile capitaliştilor englezi, americani, francezi, germani, olandezi, belgieni. Creditorii străini dictau ţării politica ei economică, iar statele-majore ale ţărilor imperialiste — politica ei externă. Când münchenezii anglo-francezi au cedat lui Hitler „sfera de influenţă" din această parte a Europei, fostele clase dominante s'au reorientat foarte repede şi au slujit pe Hitler şi marele capital german cu aceeaşi servilitate cu care slujeau înainte pe reacţionarii şi marii capitalişti anglo-franco-americani.

In timpul când poporul era aruncat într'un război criminal, iar tineretul țării era transformat în carne de tun pentru interesele imperialismului german, exponenții claselor dominante făceau afaceri mănoase cu trusturile și băncile hitleriste și se îmbogățeau din jefuirea teritoriilor sovietice cotropite. După sdrobirea Germaniei hitleriste, acești veșnici vânzători ai independenței naționale, acești sângeroși spoliatori ai poporului și profitori ai mizeriei materiale și culturale în care se afla poporul, sperau să poată continua vechiul joc, sub ordinele imperialiștilor străini, făcând negoț cu interesele țării, cu avuțiile ei, cu neatârnarea ei. Dar s'a schimbat ceva în țara noastră. Ceeace era posibil în România de ieri nu mai era posibil după prăbușirea Germaniei hitleriste, după eliberarea României de sub jugul hitleristo-antonescian și trezirea masselor largi ale muncitorimii la o viață politică activă. Desvăluirea complotului a discreditat în ochii poporului pe autorii lui, care, voind să readucă România la rolul de pion al politicii imperialiste, au decăzut până la cea mai nedeghizată trădare națională.

Procesului complotiștilor i-a urmat curând înlăturarea dela guvern a celeilalte grupări politice exponente a intereselor marelui capital și a moșierimii expropriate — gruparea lui Tătărăscu.

Nu insistăm asupra nefastei activități depuse de reprezentanții acestei grupări la departamentele pe care le-au condus, îndeosebi la Externe și Finanțe. Faptele sunt cunoscute și mai sunt vii în memoria tuturor. Important este că, prin înlăturarea tătărăscienilor din guvern, forțele sociale principale din țara noastră — clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare — și-au afirmat hotărîrea de a nu mai permite niciodată claselor exploatatoare și exponenților lor de a lua parte la conducerea treburilor statului.

Precum vedeți, înlăturarea tătărăscienilor n'a fost o remaniere oarecare de guvern, ci o fundamentală schimbare a caracterului pe care-l are guvernul nostru, o schimbare a caracte-

rului puterii de stat. *Guvernul nostru în noua lui structură este un guvern care exprimă fidel interesele clasei muncitoare, interesele țărănimii muncitoare și ale intelectualității înaintate.*

Dar mai era necesar să se lichideze adânca nepotrivire care exista între caracterul nou al puterii de stat și forma de stat. Era necesar să înlăturăm o formă de stat care nu numai că era învechită și cu totul nepotrivită noilor condiții sociale și politice din țara noastră, dar constituia o piedică gravă în drumul desvoltării noastre democratice.

Nu era cu putință să consolidezi puterea oamenilor muncii atâta vreme cât în fruntea statului se afla cel mai mare moșier și unul din cei mai bogați capitaliști ai țării, care păstra o parte însemnată a puterii în stat.

Nu era posibil să pornești la construirea temeliilor unei orânduiri sociale superioare, câtă vreme statul mai avea o formă moștenită din timpurile întunecate ale evului mediu.

Monarhia a fost un parazit uriaș pe corpul țării noastre. Fosta familie regală poseda nenumărate moșii, vii, păduri, livezi, însumând sute de mii de hectare.

Membrii ei dețineau acțiunile mai multor întreprinderi mari.

Cât despre rolul politic jucat de monarhie în România, acesta este bine cunoscut de fiecare dintre cei prezenți.

In anii de luptă pentru construirea democrației populare, palatul devenise centrul de atracție a tuturor forțelor reacționare. De el își legau speranțele dușmanii imperialiști ai suveranității și independenței noastre de stat. Nu odată măsuri democratice de o importanță vitală pentru țară întâmpinau la palat o îndârjită și îndelungată rezistență.

Adânca nepotrivire în viața interioară a statului nostru, pricinuită de existența monarhiei, a fost lichidată prin actul istoric al înlăturării monarhiei.

Locul regatului l-a luat în țara noastră o formă de stat nouă, înaintată — republica populară.

Dece-i zicem noi republicii noastre *republică populară?*

Noi îi zicem republică *populară* pentrucă ea nu are nimic comun cu republicile capitaliste, care formal sunt conduse de un președinte ales, dar care în realitate sunt stăpânite de câteva sute de familii de mari bancheri, mari industriași și conducători de monopoluri capitaliste.

Ea este o formă nouă de stat, deoarece nu numai în comparație cu monarhia, dar și în comparație cu orice republică burgheză, republica populară reprezintă un nou pas înainte în evoluția socială.

Republicile burgheze, oricât de democratice s'ar pretinde ele, sunt chemate să apere privilegiile claselor exploatatoare împotriva masselor exploatate. Acest caracter al republicilor burgheze se oglindește în întreaga lor suprastructură socială, politică, juridică, morală etc.

Lenin scrie: „...Democrația burgheză rămâne întotdeauna — și în timpul capitalismului nu poate să nu rămână — strâmtă, ciuntită, falsă, ipocrită, o capcană și o minciună pentru cei exploatați și săraci și un paradis pentru cei bogați“ [1].

Cu totul alt caracter are republica populară.

Ceeace este nou în republica noastră e faptul că ea se află în slujba majorității poporului în lupta lui pentru bunul trai, pentru un viitor fericit. Republica noastră populară este un instrument de apărare a poporului muncitor împotriva oricărei exploatări și asupriri.

Marele Lenin prevedea încă în anul 1916 că „toate națiunile vor veni la socialism, dar într'un mod nu tocmai identic, fiecare va da un caracter specific unei sau altei forme a democrației... unui sau altui ritm al transformărilor socialiste ale diverselor laturi ale vieții sociale“.

Republica populară este forma de stat prin care noi mer-

---

[1] *V. I. Lenin:* „Revoluția proletară și renegatul Kautsky“, ed. P.M.R. 1950, ediția a III-a, pag. 21.

gem spre realizarea măreţului ţel: desfiinţarea exploatării şi a claselor exploatatoare şi instaurarea orânduirii socialiste în ţara noastră.

Tovarăşi,

Politica naţională a regimului nostru democratic reprezintă o realizare a democraţiei populare din ţara noastră, de care ne putem mândri.

Forţele muncitoreşti sunt iniţiatoarele liniei democratice consecvente în politica naţională. Egala îndreptăţire a ţăranilor nevoiaşi de orice naţionalitate la reforma agrară, susţinerea de către stat a şcolilor naţionale, crearea universităţii maghiare, dreptul de a folosi limba maternă în administraţie şi justiţie, participarea efectivă, bazată pe deplina egalitate în drepturi a naţionalităţilor conlocuitoare şi a organizaţiilor lor democratice, la viaţa politică — toate acestea caracterizează politica naţională a Republicii Populare Române.

Printre realizările regimului nostru democratic, un loc de cinste îl ocupă rezultatele obţinute de noi în domeniul politicii externe.

In trecut, când ţara noastră era condusă de guverne aservite imperialiştilor străini, aceştia din urmă aveau putinţa de a provoca conflicte şi încordare între România şi vecinii ei. Scopul acestei politici a puterilor imperialiste era clar: pentru a putea fi dominaţi, trebuia să fim slabi şi izolaţi. Incheierea de tratate de prietenie şi asistenţă mutuală între România şi celelalte ţări de democraţie populară şi, recent, între România şi Uniunea Sovietică demonstrează că acestor stări de lucruri li s'a pus capăt pentru totdeauna. Noi nu avem nevoie de blocuri. Respingem ideea blocurilor pentrucă ele ascund idei agresive, iar nouă ne sunt cu desăvârşire străine astfel de idei. Noi respingem ideea blocurilor şi pentrucă ea ascunde renunţarea ţărilor mai mici la suveranitatea lor în favoarea puterilor imperialiste.

Activitatea diplomatică a guvernului nostru izvorăşte din dorinţa firească de a avea legături de strânsă prietenie cu toate statele realmente dornice de pace şi de a preveni eventualitatea unei noi agresiuni din partea Germaniei sau a altor ţări care s'ar alătura Germaniei în scopuri agresive. Această activitate a noastră nu poate să displacă decât acelora care nutresc intenţia de a încuraja sau provoca o astfel de agresiune, reeditând nefasta politică de încurajare a agresorului hitlerist. In schimb, politica noastră este privită cu simpatie şi înţelegere de toţi cei care vor să vadă cimentată pacea între popoare şi colaborarea bazată pe egalitatea în drepturi, pe respectarea reciprocă a independenţei şi suveranităţii.

O importanţă deosebită reprezintă pentru ţara noastră Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală încheiat între Republica Populară Română şi Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Vreme îndelungată ţara noastră a fost folosită de imperialişti drept parte integrantă a „cordonului sanitar" în jurul Uniunii Sovietice, apoi drept bază de operaţiuni pentru atacul direct împotriva ei. Trecutul acesta nu se va mai întoarce niciodată.

Conţinutul recentului tratat, ca, în genere, conţinutul relaţiilor politice şi economice între ţara noastră şi Uniunea Sovietică, prezintă un izbitor contrast cu tratatele şi acordurile de „prietenie", „ajutor", sau oricum le-ar zice, încheiate între statele imperialiste şi vasalii lor. Relaţiile de prietenie româno-sovietice contribue la consolidarea suveranităţii noastre, ne ajută să ne desvoltăm economia, ne ajută să întărim independenţa noastră politică şi economică.

Semnarea tratatului de prietenie cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cât şi încheierea de tratate de prietenie cu alte ţări democratice şi doritoare de pace din vecinătatea noastră sunt acte de întărire a păcii generale şi a independenţei noastre, acte de asigurare a condiţiilor externe favorabile pen-

tru nestingherita continuare a operei de desvoltare democratică şi de ridicare economică a României.

III

REFORMELE CE AVEM DE ÎNFĂPTUIT

Cuceririle regimului nostru de democraţie populară trebue să capete o consfinţire într'o nouă Constituţie, în care aceste cuceriri să fie consemnate.

Ce trăsături caracteristice trebue să aibă Constituţia Republicii Populare Române?

Inainte de toate, această Constituţie trebue să exprime caracterul nou al statului nostru — *stat al oamenilor muncii manuale şi intelectuale dela oraşe şi sate, unde toată puterea emană dela popor, fiind exercitată prin organe alese de popor.*

In al doilea rând, Constituţia va trebui să oglindească schimbările petrecute în structura social-economică a ţării. Ea trebue să consemneze existenţa, în afară de proprietatea particulară şi proprietatea cooperativă, a unei forme noi de proprietate — proprietatea obştească — bun comun al întregului popor.

In al treilea rând, noua Constituţie, lege fundamentală a unui stat popular, nu se va mărgini să proclame în mod pur formal diferite drepturi şi libertăţi cetăţeneşti. Se ştie care a fost în trecut soarta acestor libertăţi. In realitate, în ţările capitaliste, marii masse a poporului îi este răpită posibilitatea materială de a-şi exercita nestingherit drepturile. In Constituţia noastră, Constituţie a regimului de democraţie populară, vor fi înscrise nu numai drepturile cetăţeneşti, ci şi *garantarea lor materială.* Datorită faptului că puterea în Republica Populară Română aparţine poporului, libertatea scrisului este garantată prin faptul că mijloacele de tipărire, hârtia, clădirile necesare se află la dispoziţia oamenilor muncii. Libertatea cuvântului şi a întrunirilor este ga-

rantată pentru toţi cei ce muncesc prin faptul că ei au la dispoziţie săli sau alte locuri de întrunire etc. Aceasta este una din marile realizări ale regimului nostru democratic.

Noi dorim să asigurăm poporului drepturi care nu figurează în nicio Constituţie a ţărilor pseudodemocraţiei capitaliste: dreptul la muncă, dreptul la odihnă, dreptul la învăţătură. In ţările capitaliste, statul — arma de exploatare şi asuprire a celor ce muncesc — le refuză până şi simpla recunoaştere a acestor drepturi. La noi în ţară, în ciuda dificultăţilor mari pe care le avem, statul democrat va depune mari eforturi pentru a traduce în viaţă dreptul la muncă, învăţătură, odihnă, ocrotire socială.

In sfârşit, Constituţia noastră trebue să proclame deplina egalitate în drepturi între toţi cetăţenii Republicii Populare Române, fără deosebire de sex, naţionalitate, rasă, religie, grad de cultură sau stare materială. Noi vom înscrie în Constituţie dreptul pe care-l au în ţara noastră cetăţenii aparţinând naţionalităţilor conlocuitoare de a avea şcoli de orice grad în limbă proprie, de a folosi limba lor maternă în administraţie şi justiţie etc. Pentru a putea pune capăt inegalităţii în drepturi între femee şi bărbat, noi vom consfinţi prin Constituţie deplina egalitate politică, economică, socială, juridică de care se bucură femeia în statul nostru democrat şi vom asigura o protecţie specială femeii mame, femeii gravide şi copilului.

Din cele spuse reiese clar că noua noastră Constituţie se va deosebi ca cerul de pământ de constituţiile impuse popoarelor de clasele asupritoare din ţările imperialiste.

Una din reformele cele mai mari pe care vom avea să le înfăptuim în scurtă vreme şi care va trebui să fie încadrată în noua Constituţie este reforma administrativă. Trebue create în ţara noastră organe ale puterii locale, care să ia locul învechitelor organe administrative, moştenite de pe vremea lui Napoleon.

Aceste organe ale puterii locale vor fi consiliile populare, alese de populaţie prin vot universal pe sate, comune, plăşi, judeţe.

Consiliile populare vor avea atribuţii largi şi multilaterale. Ele vor îndruma activitatea administrativă locală, vor asigura respectarea legilor şi a drepturilor cetăţeneşti, vor întocmi bugetele şi planurile locale, vor îngriji de administrarea bunurilor comunale.

Noile organe vor uşura mobilizarea tuturor energiilor şi a resurselor materiale locale în vederea reconstrucţiei. Crearea unor astfel de organe ale puterii locale va însemna atragerea la opera de conducere a treburilor statului a masselor populare. Ea va însemna crearea unei adevărate şcoli, la care se vor forma oamenii de stat de tip nou, ieşiţi din adâncurile poporului.

In trecut, sub regimurile capitalisto-moşiereşti, un adevărat zid chinezesc se ridica între cetăţean şi aparatul de stat — unealta claselor exploatatoare. Acum, sub regimul de democraţie populară, zidul acesta este surpat. Vom avea organe locale, legate prin mii de fire de masse, răspunzătoare în faţa lor pentru activitatea pe care o depun.

Infiinţarea noilor organe locale ale puterii poporului va avea ca efect un nou avânt în munca de refacere economică şi de întărire a temeliilor democraţiei.

Reforma justiţiei este astăzi un fapt împlinit. Această reformă duce la o democratizare profundă a justiţiei noastre prin prezenţa şi activitatea judecătorului popular, ales de masse, în toate instanţele de judecată, prin apropierea aparatului justiţiei de popor, prin simplificarea întregului mecanism al justiţiei.

Deasemeni avem în pregătire reforma învăţământului, care trebue să deschidă elementelor celor mai valoroase şi înzestrate ieşite din popor calea spre cele mai înalte trepte ale ştiinţei.

Socot că este necesar să ne oprim în mod deosebit asupra îndatoririlor pe care le avem faţă de armată.

Pentru ţara noastră profund pacifică şi pentru poporul ei, armata pusă în slujba întăririi republicii populare este apărătoarea cuceririlor democratice ale poporului nostru, apărătoarea independenţei şi suveranităţii noastre.

Dar nu numai atât. Pentru massa de tineri cetăţeni care trec prin perioada de stagiu militar, ea trebue să devină o adevărată instituţie de cultură, o adevărată şcoală de educaţie cetăţenească, patriotică şi democratică. Educând pe ostaş în spiritul devotamentului neţărmurit pentru patria democrată şi pentru poporul muncitor, ridicând nivelul de cultură al ostaşului român, armata are misiunea să contribue la creşterea cetăţeanului nou al Republicii noastre Populare.

Nu există sacrificiu prea mare pentru noi când este vorba de armată şi de nevoile ei. Dorim s'o vedem bine dotată, bine îmbrăcată, bine hrănită, perfect instruită. Să rămână o ruşinoasă amintire vremurile când soldatul şi ofiţerul român, prost îmbrăcaţi, umiliţi, erau puşi să slujească nu interesele adevărate ale ţării şi ale poporului, ci interesele claselor exploatatoare.

Scut al intereselor poporului şi al Republicii Populare Române, şcoală a poporului — astfel concepem noi misiunea armatei în Republica Populară Română.

IV

SARCINILE NOASTRE ÎN DOMENIUL ECONOMIC

In ceeace priveşte problemele economice, ele trebue să se găsească în centrul preocupărilor noastre.

Pentru a înţelege mai just trăsăturile specifice ale procesului de desvoltare democratică a ţării noastre, este necesar să ţinem seama de faptul că în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democraţiei populare decât în domeniul economic.

Această rămânere în urmă se explică printr'o serie de cauze.

23 August a însemnat prăbuşirea politică a regimului de dictatură fascistă, dar structura economică n'a suferit modificări esenţiale. Poziţiile de comandă ale vieţii noastre economice au rămas în mâinile aceleiaşi clase şi ale aceloraşi oameni care dispuneau de ele şi înainte de 23 August.

Această împrejurare a constituit piedica principală în drumul refacerii economice a ţării, întrucât pentru marele capital, pentru moşierime, pentru cercurile reacţionare în general, ruina economică era o armă de luptă împotriva forţelor democratice.

La aceasta se adaugă situaţia precară a industriei, a transporturilor, a rezervelor de materii prime, datorită războiului hitlerist.

Cei doi ani de secetă au avut ca urmare, pe lângă foametea din anumite regiuni ale ţării, şi o desorganizare a comerţului exterior, lipsind ţara de posibilităţile de import de utilaj şi materii prime.

Din cauza inflaţiei, care luase proporţii considerabile de pe urma nivelului scăzut al producţiei agricole şi industriale şi a desorganizării sectorului economic în general, nu se putea depune un efort perseverent de redresare economică.

Scopul principal al luptei noastre împotriva inflaţiei şi pentru reforma monetară a fost acela de a crea condiţiile redresării economice pentru a putea făuri o viaţă mai bună poporului nostru.

Punerea în aplicare a propunerilor Partidului Comunist Român pentru îmbunătăţirea situaţiei economice a ţării ne-a adus o serie de succese serioase atât în domeniul industrial, cât şi în domeniul financiar, dar care nici pe departe nu ne pot mulţumi.

Cu toate fluctuaţiile care se mai observă într'o serie de ramuri industriale şi cu toate că ritmul de creştere a producţiei încă nu este satisfăcător, nivelul producţiei industriale începe să se apropie de 1938.

Acordurile economice din 20 Februarie 1947 şi 18 Februarie 1948 între U.R.S.S. şi România au contribuit mult la redresarea producţiei noastre, asigurând o însemnată parte din cocsul, oţelul, fonta, feroaliajele, bumbacul şi alte materii prime necesare industriei noastre.

Astfel, în al doilea semestru al anului 1947 s'au obţinut următoarele cifre de producţie faţă de a doua jumătate a anului 1938:

la fontă	86%
„ oţel	79%
„ industria chimică de bază .	100%
„ ciment	105%
„ hârtie	94%
„ plumb	93%

In August 1947 am efectuat reforma monetară. Efectul ei binefăcător îl poate aprecia oricine. Acoperirea în mărfuri şi aur a monetei noastre este în prezent dintre cele mai solide, iar preţurile produselor de primă necesitate manifestă o puternică tendinţă de scădere.

Aceasta se întâmplă în timp ce în ţările înfeudate imperialismului american — Franţa, Belgia etc. — situaţia valutei devine tot mai şubredă. Lucrul acesta demonstrează odată mai mult cât de strâns este legată economia de politică. Aceasta demonstrează că o orientare politică democratică constitue condiţia necesară pentru o politică economică corespunzătoare atât intereselor vitale ale masselor populare, cât şi intereselor naţionale ale ţării respective.

Am înregistrat un deosebit succes şi în domeniul financiar prin realizarea — pentru prima oară după decenii — a echilibrului bugetar.

Ritmul încasărilor bugetare este în continuă creştere după schimbarea conducerii Ministerului de Finanţe, produsă la 7 Noembrie 1947.

Aceasta se datoreşte în bună parte măsurilor severe de combatere a evaziunii fiscale din partea capitalului industrial şi comercial, măsuri îmbinate cu epurarea aparatului fiscal.

Precum se ştie, noi am renunţat acum, pentru prima oară după 23 August, de a recurge la emisiunea B.N.R. pentru acoperirea nevoilor bugetare. Cheltuelile statului, precum şi obligaţiile sale, se împlinesc din veniturile ordinare.

Deasemeni, deşi mai sunt unele lipsuri şi dificultăţi, trebue

să menţionăm că aprovizionarea oraşelor cu produse agricole şi a satelor cu mărfuri industriale s'a îmbunătăţit considerabil.

Toate aceste rezultate dobândite în sectoarele industrial şi financiar au făcut să apară în economia noastră puternice elemente de stabilitate, care formează o bază sănătoasă pentru acţiunea noastră de lichidare a rămânerii în urmă a regimului nostru de democraţie populară în domeniul economic.

In economia noastră coexistă mica producţie de mărfuri, sectorul capitalismului privat, sectorul capitalismului de stat şi elemente socialiste în diversele compartimente ale economiei.

Cu toate că sectorul particular este încă predominant în economie, totuşi, datorită poziţiilor politice deţinute de proletariat şi de aliaţii săi şi datorită măsurilor de dirijare, control şi limitare a beneficiilor, capitalismul este îngrădit de limitele fixate de stat.

Dar, deşi aceste măsuri lasă capitalului particular posibilitatea recuperării unui profit legal, burghezia a acţionat în sensul sabotării şi desorganizării producţiei, al evaziunii capitalurilor din întreprinderi. S'au înmulţit cazurile de abandonare directă a întreprinderilor, ceeace impune statului măsuri de salvare a acestor întreprinderi.

Micii producători, meşteşugarii, meseriaşii joacă şi au de jucat şi pe viitor un rol de seamă în ansamblul economiei noastre. Deaceea ei trebue să găsească sprijin la organele noastre de stat.

In ceeace priveşte industria noastră de stat, ea se compune dintr'un număr de întreprinderi construite sau cumpărate de regimurile trecute în special în vederea producţiei de război.

La crearea lor nu s'a ţinut seamă de problema rentabilităţii. Mai ales după război ele au devenit, prin deficitele lor, o sarcină pentru bugetul statului.

Din aceste cauze, aceste întreprinderi nu erau organic legate între ele, iar integrarea lor în economia de pace cere o regrupare şi complectare a utilajului, precum şi noi investiţii.

In cadrul eforturilor de redresare economică, contribuţia industriei de stat s'a manifestat în special în sectorul metalurgic, unde greutatea ei specifică poate fi evaluată la 20% în siderurgie şi între 30—40% în industria metalurgică prelucrătoare.

Dar importanţa industriei de stat constă nu atât în greutatea ei specifică actuală, ci în perspectivele ei de desvoltare, cât şi de formare a cadrelor tehnice şi administrative, şi de găsire a celor mai raţionale forme de organizare, care să permită desvoltarea industrială a ţării.

Condiţiile naturale pentru desvoltarea industriei sunt foarte favorabile în ţara noastră. Ele ne permit crearea unei puternice industrii chimice, bazată pe gazul metan, ţiţei, cărbuni şi sare.

Avem posibilitatea să dăm o mare desvoltare unuia din sectoarele hotărîtoare ale industriei, industria siderurgică, introducând metode moderne de lucru şi utilizând minereurile neîntrebuinţate până acum.

De egală importanţă este reorganizarea producţiei de ţiţei, pentru care măsurile sunt în curs. Lucrările sistematice de prospecţii şi explorări pe care va trebui să le întreprindem ne vor permite să cunoaştem mai precis bogăţiile naturale ale ţării şi să intensificăm exploatarea lor.

Bogate perspective de desvoltare are la noi în ţară industria forestieră.

Avem tot ce ne trebue pentru îndeplinirea misiunii istorice pe care şi-a luat-o regimul nostru democratic, forţele noastre democratice: lichidarea înapoierii noastre economice, transformarea României într'o ţară industrial-agrară înaintată şi asigurarea unui nivel de trai ridicat masselor muncitoare.

Pentru a face faţă acestei misiuni, statul nostru democratic, statul celor ce muncesc cu braţele şi cu mintea, va trebui să-şi lărgească şi să-şi întărească rolul de conducere în diversele compartimente ale vieţii economice.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Probleme importante stau în faţa noastră în sectorul industrial: realizarea de investiţii pentru refacerea şi desvoltarea sa, asigurarea rentabilităţii întreprinderilor şi organizarea producţiei, raţionalizarea muncii, mărirea productivităţii muncii şi scăderea preţului de cost.

Desvoltarea industrială a ţării nu se poate realiza fără un efort considerabil de investiţii. Noi stăm pe punctul de vedere că investiţiile necesare industriei noastre trebue şi pot fi făcute din acumulările statului.

Sursele acestei acumulări sunt:

1. O politică de economisire.

2. Utilizarea braţelor de muncă disponibile, în special pentru marile lucrări publice.

3. Mărirea productivităţii muncii.

4. Mărirea volumului şi extinderea numărului de produse exportate, care să asigure posibilităţi noi de importare a utilajului necesar.

5. O politică fiscală aşezată pe temelii noi, care să asigure statului sume importante pentru investiţii şi să contribue la introducerea unei noi repartizări a venitului naţional.

Viitorul buget va trebui să fie alcătuit pe baza principiului economiilor la capitolul cheltuelilor statului. O reformă fiscală democratică, pe care intenţionăm s'o realizăm, trebue să se bazeze pe principiul progresivităţii după venit a impozitelor.

O altă problemă centrală a industriei noastre este problema rentabilităţii întreprinderilor. Ea trebue asigurată atât prin mărirea volumului producţiei, cât şi prin raţionalizarea procesului tehnic de producţie, prin buna gospodărire a întreprinderilor şi îndeosebi prin ridicarea productivităţii muncii — factori esenţiali în scăderea preţului de cost.

Preţul de cost al produselor noastre este încă foarte ridicat. Această situaţie frânează acţiunea de redresare economică şi

lovește în interesele populației muncitoare. Sunt necesare măsuri energice pentru a realiza o scădere a prețului de cost al produselor industriale.

Disciplina muncii lasă încă foarte mult de dorit. Absențele și întârzierile dela lucru, nerespectarea ierarhiei în întreprinderi nu au fost lichidate.

Este nevoie, pe de o parte, de o serie de măsuri administrative în direcția accelerării operațiunilor de distribuire rațională a mâinii de lucru. Pe de altă parte, însă, o mare răspundere le revine organizațiilor Partidului Muncitoresc Român. Problemele producției trebue să stea în centrul preocupărilor fiecărei organizații de întreprindere, ale fiecărui organ de partid.

Sindicatele au, la rândul lor, de jucat un rol de mare însemnătate în acest domeniu. Trebue să se dea o extindere mare și să se asigure o bună organizare întrecerilor în producție, care au început să prindă teren în industria noastră. Astfel de exemple ca apelul muncitorilor din Lupeni și ecoul stârnit de el printre muncitorii din industria carboniferă, ca întrecerea între o serie de întreprinderi metalurgice, sau ca întrecerea dintre 21 de filaturi, sunt vlăstare tinere, dar cu atât mai prețioase, ale unei noi atitudini față de muncă. Aceste întreceri stimulează producția, iar creșterea producției înseamnă posibilitatea de a îmbunătăți viața masselor.

Sindicatele trebue să privească sarcina întronării unei stricte discipline în producție drept o sarcină permanentă ce le-a fost încredințată de regimul democratic al țării noastre.

Tineretul, și îndeosebi Uniunea Tineretului Muncitoresc, ne-a arătat și ne arată și el, pe șantierele de muncă voluntară, un exemplu al unei astfel de atitudini noi față de muncă.

Cele trei mari lucrări realizate prin muncă voluntară, conducta Agnita—Botorca, Sanatoriul Marila și conducta Ceanul-Mare—Cluj, sunt pilde strălucite ale spiritului și atitudinii acesteia noi.

Aceste două mișcări înrudite între ele — întrecerile în pro-

ducţie şi munca voluntară — trebue încurajate şi stimulate prin toate mijloacele. Ar fi inadmisibil să subapreciem rezultatele politice, morale şi economice ale acestor noi fenomene ale vieţii noastre. Prin măsurile de redresare luate până acum şi cele ce urmează să fie luate, împletite strâns cu mobilizarea energiei creatoare a muncitorimii noastre, a tineretului nostru, se creează premizele pentru realizarea în timpul apropiat a obiectivului nostru nemijlocit în sectorul industrial — atingerea şi depăşirea nivelului producţiei din anul 1938. Se creează premizele pentru organizarea planificată a economiei noastre. Este necesar să ne pregătim de a face noi paşi înainte în desvoltarea noastră economică, trecând dela programele de producţie, pe baza cărora lucrăm acum, la forme superioare de planificare, pentru a concentra toate forţele materiale, financiare şi omeneşti în vederea refacerii rapide a desvoltării economice a ţării şi a creării unor condiţii de viaţă fericite pentru toţi cei ce muncesc în ţara noastră.

Am arătat mai sus că noi dorim să asigurăm desvoltarea industrială a ţării noastre. Este evident că aceasta nu înseamnă să atingem acest scop desvoltând industria în detrimentul agriculturii. Dimpotrivă, aceasta înseamnă că, odată cu desvoltarea intensă a industriei, şi agricultura noastră va trebui scoasă din starea de înapoiere, modernizată, înzestrată cu mijloacele tehnice necesare, cu seminţe selecţionate şi vite de soi.

In urma reformei agrare, în sate predomină numeric mica proprietate ţărănească. Alături de ea există la ţară elemente capitaliste care, folosind mâna de lucru salariată şi dispunând de mijloace de producţie, îşi menţin o poziţie economică preponderentă în aprovizionarea cu produse agricole a oraşelor.

Este necesară întărirea economică a micului producător, apărarea lui împotriva exploatării sub toate formele multiple în care ea se manifestă la ţară, sporirea părţii lui în schimbul de produse cu oraşul şi desvoltarea cooperării şi ajutorului reciproc între ţăranii săraci.

Trebue dată o deosebită atenţie fermelor de stat, cărora li se adaugă acum domeniile coroanei. Rolul lor este nu numai de a contribui direct la mai buna aprovizionare a oraşelor, dar şi de a servi drept educator şi îndrumător al micilor gospodării prin utilizarea raţională a mijloacelor moderne de producţie agricolă şi — lucru deosebit de important — prin organizarea staţiunilor de maşini.

Indeosebi este nevoie de sprijinirea şi încurajarea cooperaţiei la sate. In condiţiile unui regim de democraţie populară, cooperaţia trebue să promoveze interesele ţăranului muncitor, să-l apere împotriva exploatării şi sărăcirii, să contribue la modernizarea agriculturii, la sporirea productivităţii solului, la ridicarea bunului trai material şi cultural al ţărănimii muncitoare.

Câteva cuvinte cu privire la circulaţia mărfurilor.

In acest domeniu, sectorul de stat a făcut progrese simţitoare în ultimul timp.

Astfel a fost în mare măsură eliminat capitalul particular din comerţul cu ridicata, atât prin regimul colectorului unic al celor mai însemnate produse agricole, cât şi prin crearea societăţilor de stat pentru distribuirea mărfurilor manufacturate.

Comerţul exterior, care constituia o sursă de beneficii importante pentru capitalul particular, pe lângă marile posibilităţi de evaziune pe care le oferea, a fost fie preluat de stat, fie pus sub directul şi nemijlocitul său control.

In ce priveşte comerţul cu amănuntul, sectorul particular este predominant. Şi aici statul, prin înfiinţarea magazinelor de stat, a apărut ca un factor regulator în domeniul circulaţiei şi al preţurilor.

Dar înfiinţarea magazinelor de stat nu înseamnă şi nu trebue interpretată ca o lichidare a sectorului particular în domeniul comerţului cu amănuntul.

Dimpotrivă, noi socotim că în acest domeniu coexistenţa sectorului de stat şi a sectorului particular este posibilă şi necesară pentru întronarea unei bune circulaţii a mărfurilor. Micul

comerciant, cinstit față de stat și client, are de îndeplinit un rol de seamă în procesul de circulație a mărfurilor și poate conta pe înțelegere din partea regimului democratic.

Precum vedeți, tovarăși delegați și delegate, sarcinile care stau în fața noastră în domeniul economic sunt extrem de vaste. Ele vor necesita eforturi serioase pentru aducerea lor la îndeplinire. Dar noi avem încrederea fermă că aceste sarcini vor fi traduse cu deplin succes în viață.

Muncitorii, țăranii, intelectualii, călăuziți de Partidul Muncitoresc Român, devin tot mai conștienți de faptul că *ei* sunt stăpâni în această țară, stăpâni peste bunurile și bogățiile ei, și, ca buni gospodari, au datoria să îngrijească și să înmulțească aceste bunuri, cu toate forțele lor, spre folosul lor.

Acesta este izvorul încrederii noastre în succesul operei de redresare economică.

V

REALIZAREA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Tovarăși și tovarășe,

Realizarea Partidului Muncitoresc Român — partidul unic al clasei muncitoare — trebue privită ca o nouă izbândă mare a proletariatului din România în munca lui de clădire a democrației populare.

Cunoaștem cu toții ce urmări păgubitoare a avut pentru muncitorime și pentru tot poporul sciziunea în rândurile clasei muncitoare. Omenirea ar fi ajuns mult mai departe pe drumul progresului dacă muncitorimea nu ar fi fost scizionată, dacă elementele de dreapta, vândute clicilor capitalisto-moșierești și guvernelor lor, nu ar fi avut posibilitatea să descompună și să desorganizeze rândurile proletariatului.

Unitatea muncitorimii este deosebit de necesară atunci când o ţară are de înfăptuit, sub conducerea proletariatului, prefaceri adânci de ordin social şi economic. Aşa cum arăta tovarăşul Stalin, „pentru ca muncitorii să poată învinge, ei trebue să fie însufleţiţi de o singură voinţă, trebue să fie conduşi de un singur partid, care să se bucure de încrederea indiscutabilă a majorităţii clasei muncitoare" [1]. Această idee este rezultatul experienţei istorice a clasei muncitoare din întreaga lume. Experienţa noastră proprie constitue încă o confirmare a justeţei ei.

Pentru a putea îndeplini cu succes rolul său de forţă conducătoare, de hegemon al lagărului democratic din ţara noastră, pentru a putea antrena întregul popor în opera de desvoltare democratică şi reconstrucţie economică a României, proletariatul trebue să fie condus de un singur stat-major.

Acest stat-major al clasei muncitoare este astăzi Partidul Muncitoresc Român.

Realizarea unităţii proletariatului este rezultatul unui proces îndelungat. Nouă nu ne-a fost deloc indiferent *cum* se va ajunge la realizarea unităţii. *Principialitatea de clasă* — iată ce a stat la baza acţiunii de realizare a Partidului Muncitoresc Român. Unitatea s'a făurit în lupta neîmpăcată împotriva social-democraţilor de dreapta — agenţi ai duşmanului de clasă în rândurile muncitorimii şi duşmani ai unităţii proletare. Social-democraţii de dreapta, fideli instrucţiunilor şi sugestiilor primite din afară, urmăreau să izoleze P.S.D. de restul forţelor democratice, şi în primul rând de P.C.R., şi să transforme P.S.D. într'un instrument al claselor posedante. Fără demascarea şi izolarea lor, fără plivirea buruienilor de felul lui Titel Petrescu şi al acoliţilor săi, unitatea politică şi organizatorică a clasei muncitoare ar fi fost îngreunată şi întârziată. Este bine să cercetăm cu băgare de seamă grădina noastră, ca niciun fir de rădăcină a acestor buruieni să nu rămână printre brazdele ei.

---

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 7, ed. P.M.R. 1950, pag. 36.

Principiul unităţii organice — aceasta este a doua idee ce ne-a călăuzit în acţiunea de realizare a Partidului Muncitoresc Român. Nu se putea merge pe linia creării unui partid de tip laburist, alcătuit din diferite organisme autonome şi eterogene. Nu se putea înfăptui o unitate formală, care să lase câmp liber existenţei a tot felul de grupuri şi grupuleţe în interiorul partidului.

Deaceea congresul acesta a fost precedat de o îndelungată perioadă de lămurire ideologică, de apropiere tovărăşească şi de acţiune practică comună. Unitatea organică a rândurilor partidului nostru muncitoresc este astăzi un fapt. Datoria noastră primă este de a o consolida şi a o păzi ca ochii din cap.

Trebue spus că, începând dela cele două Comitete Centrale ale noastre şi dela Comisia centrală de organizare a partidului unic muncitoresc şi sfârşind cu ultima organizaţie de jos, acţiunea de pregătire şi traducere în viaţă a unităţii organizatorice în cadrul Partidului Muncitoresc Român s'a desfăşurat într'un spirit de conlucrare tovărăşească. Putem să ne felicităm cu toţii pentru acest rezultat al muncii noastre.

Prin convocarea acestui congres, care încheie procesul de unificare organizatorică a proletariatului din România, sarcina încredinţată celor două Comitete Centrale ale noastre — Comitetul Central al Partidului Comunist Român şi Comitetul Central al Partidului Social-Democrat — în domeniul înfăptuirii unităţii organice a clasei muncitoare a fost terminată. Vă revine vouă, tovarăşi delegaţi şi delegate, sarcina de a alege primul Comitet Central al Partidului Muncitoresc Român!

Dacă nu ne-a fost indiferent *cum* să fie realizat partidul unic, cu atât mai puţin ne-a putut fi indiferent *pe ce* baze ideologice să construim Partidul Muncitoresc Român !

Aşa cum s'a văzut şi din platforma partidului unic muncitoresc, adoptată de cele două Comitete Centrale ale noastre, la baza Partidului Muncitoresc Român noi am pus ideologia de clasă a proletariatului — ideologia marxist-leninistă. Noi am

declarat că întreaga activitate a Partidului Muncitoresc Român se întemeiază pe glorioasa învățătură căreia proletariatul de pretutindeni îi datorează toate victoriile lui și care-i va aduce și în viitor noi victorii strălucitoare — învățătura lui Marx, Engels, Lenin și Stalin.

Partidul Muncitoresc Român se închiagă ca un partid al luptei neîmpăcate împotriva exploatării, împotriva tuturor exploatatorilor muncitorimii și ai țărănimii muncitoare, pentru desvoltarea mai departe a democrației populare, pe care noi o considerăm ca drum înspre realizarea măreţului nostru scop final — societatea socialistă și societatea comunistă.

Partidul Muncitoresc Român se închiagă totodată ca un partid al luptei împotriva imperialismului, care primejduește independența noastră politică și economică, suveranitatea noastră națională și pacea între popoare. Partidul Muncitoresc Român condamnă și combate cu tărie pe trădătorii social-democrați de dreapta, care, otrăvind conștiința muncitorimii, urmăresc — așa cum just arată platforma P.U.M. — „întărirea forțelor imperialismului și slăbirea forțelor democratice și ale clasei muncitoare..." [1].

Consfătuirea informativă a celor nouă partide comuniste a arătat necesitatea ca „lagărul antiimperialist, democratic, să-și strângă rândurile, să elaboreze o platformă de acțiune coordonată, să-și elaboreze tactica sa împotriva principalelor forțe ale lagărului imperialist, împotriva imperialismului american, împotriva aliaților săi englezi și francezi, împotriva socialiștilor de dreapta, în primul rând a celor din Anglia și din Franța" [2].

Partidul Muncitoresc Român trebue să fie un activ participant al acestei acțiuni coordonate împotriva imperialismului și instigaților la un nou război.

---

1 „Platforma partidului unic muncitoresc", București 1947, pag. 8.

2 „Declarația Consfătuirii informative a reprezentanților unor partide comuniste asupra situației internaționale", ed. P.C.R. 1947, pag. 9.

Acestea sunt bazele ideologice şi politice ale Partidului Muncitoresc Român, dela care s'a pornit la elaborarea proiectului de statut al partidului ce va fi supus aprobării congresului nostru.

Statutul va trebui să fie legea fundamentală a partidului nostru muncitoresc, constituţia sa. Sarcina de a vă prezenta mai în amănunţime acest statut îi revine unui alt tovarăş. Eu mă voi ocupa de câteva trăsături esenţiale ale lui.

In determinarea caracterului Partidului Muncitoresc Român, proiectul de statut se inspiră din teoria leninist-stalinistă a partidului de tip nou. In celebra sa lucrare „Despre bazele leninismului", Stalin arată că în împrejurările stadiului imperialist al capitalismului, când în faţa proletariatului se pun sarcini noi şi măreţe, a crede că aceste sarcini noi pot fi îndeplinite de partidele vechi social-democrate ar însemna să te osândeşti la o înfrângere inevitabilă. In asemenea condiţii este nevoie de un partid de luptă revoluţionară, înarmat cu teoria marxist-leninistă, care să-i permită să cunoască legile de desvoltare a istoriei. Partidul acesta trebue să fie detaşamentul de avangardă al proletariatului, adică un partid care nu se mărgineşte să înregistreze ce simte şi ce gândeşte massa clasei muncitoare şi care nu se târăşte în coada mişcării spontane sau a unor stări de spirit înapoiate, ci ştie să se ridice deasupra intereselor de moment ale proletariatului şi să ridice massele la nivelul intereselor de clasă ale proletariatului, aşa cum a ştiut s'o facă şi avangarda celor ce muncesc din ţara noastră în multe momente complicate ale ultimilor ani.

Un partid de avangardă al clasei muncitoare, partid alcătuit din cele mai hotărîte, cele mai gata de sacrificiu şi cele mai luminate elemente ale clasei muncitoare, elemente devotate cu trup şi suflet cauzei noastre — aşa trebue să fie Partidul Muncitoresc Român.

Pentru a asigura un asemenea caracter partidului, proiectul de statut prevede că elemente aparţinând claselor exploatatoare nu pot fi membri ai partidului. Deasemenea proiectul de statut introduce pentru toţi cei ce doresc să intre de acum înainte în

partid un stagiu de candidat de 6 luni, pentru a lua cunoştinţă de programul, statutul şi tactica partidului şi pentru a da organizaţiilor partidului posibilitatea verificării însuşirilor candidatului.

Trebue verificată situaţia fiecăruia, trecutul lui, activitatea şi devotamentul lui. Elemente străine de clasa muncitoare, strecurate în rândurile noastre, elemente care au activat în mişcarea legionară, diverşii afacerişti şi carierişti, oameni cu o atitudine necorespunzătoare moralei proletare nu au ce căuta în partid. Curăţirea rândurilor partidului de elementele duşmănoase, străine, necinstite nu poate decât să-i întărească prestigiul în ochii întregului popor şi să-i cimenteze şi mai mult rândurile.

O altă problemă importantă de care se ocupă statutul este cea a îndatoririlor membrului de partid. Principiul organizatoric de bază al Partidului Muncitoresc Român este centralismul democratic. Acest principiu, de un democratism autentic, prevede largi drepturi pentru oricare membru al partidului, indiferent de situaţia pe care o ocupă în partid. Dar totodată el prevede şi îndatoriri, obligatorii pentru toţi membrii, fără excepţie, — aceasta deasemeni indiferent de situaţia pe care o ocupă în partid.

Partidul este unitatea de voinţă şi acţiune. Deaceea datoria sfântă a membrului de partid este să păstreze cu stricteţe disciplina de partid şi să apere cu străşnicie unitatea partidului împotriva tuturor celor ce ar ameninţa-o. Muncitorul conştient nu se teme de disciplină. Numai elementelor anarhice, străine de clasa muncitoare, păstrarea strictă a disciplinei li se pare o îndatorire prea grea. Dar asemenea elemente se pun ele însele înafara partidului. Cu atât mai mult n'au ce căuta în partid cei ce ar încerca să aducă cea mai mică atingere unităţii partidului. Niciun fel de fracţiuni şi grupuleţe nu pot fi admise în partidul revoluţionar al proletariatului, avangardă a întregului popor.

O altă îndatorire a membrului de partid este de a lua parte activă la viaţa politică a partidului şi a statului. El este dator să-şi întărească permanent legătura cu massele, să le antreneze

în activitatea politică și obștească, să le fie, cum spune proiectul de statut, sfătuitor și conducător devotat.

Un exemplu de înțelegere a acestei îndatoriri ne dau îndrumătorii partidului nostru. Noi ne-am pus acum ca sarcină să dobândim ca numărul îndrumătorilor de partid să treacă de 100.000; aceasta în afară de îndrumătorii din sindicate și alte organizații de massă. Avem credința că această sarcină va fi îndeplinită și, poate, chiar depășită de organizațiile noastre de partid. Dar aceasta nu ajunge. Trebue să tindem ca, până la urmă, fiecare membru al Partidului Muncitoresc Român să devină un îndrumător.

Indatorirea membrilor de partid este de a fi forța motrică a organizațiilor de massă.

Avem în țara noastră o puternică mișcare sindicală. Organizarea sindicatelor unite pe baza principiilor unității de clasă și a luptei de clasă a ușurat înfăptuirea unității organice a clasei muncitoare în cadrul Partidului Muncitoresc Român. Confederația Generală a Muncii, cu cei peste 1.300.000 de membri ai ei, reprezintă un reazim al regimului de democrație populară. Ea joacă un mare rol în opera de reconstrucție economică. Prin rolul lor de educator al masselor muncitoare, sindicatele noastre îndeplinesc funcția de școală a socialismului.

Avem, deasemenea, o mișcare feminină, care se lărgește și se întărește. Recenta unificare a organizațiilor de femei și organizarea Uniunii Femeilor Democrate vor face posibilă o mai largă mobilizare a marii forțe obștești pe care o reprezintă massele de femei la munca de întărire a Republicii Populare Române.

Tineretul muncitor a izbutit să-și făurească o organizație a lui, în jurul căreia se strâng tot mai mult massele de tineri — Uniunea Tineretului Muncitoresc. Mari sunt sarcinile care stau în fața tineretului muncitor și a organizației sale. Ea trebue să dea un larg avânt mișcării de muncă voluntară, să mobilizeze energia și entuziasmul tineresc pentru refacerea economică, să an-

treneze alături de el tineretul sătesc, şcolăresc, universitar, să reeduce tineretul în spirit marxist-leninist.

Membrii Partidului Muncitoresc Român sunt datori să muncească pentru întărirea organizaţiilor de massă, care, după clasica expresie a lui Stalin, reprezintă curelele de transmisie care leagă partidul de masse.

Este necesar să ne educăm membrii de partid în spiritul unei noi atitudini faţă de stat şi faţă de aparatul de stat. Statul nostru nu mai poate fi privit, ca înainte, drept unealta de exploatare şi asuprire a celor ce muncesc. Trebue lichidate rămăşiţele vechii atitudini faţă de stat şi aparatul lui pe care o păstrează unii tovarăşi. Organele statului democrat, organele chemate să apere securitatea Republicii noastre Populare împotriva duşmanilor ei dinlăuntru şi din afară, organele chemate să descopere pe cei ce sabotează refacerea sau vor să frustreze sub orice formă statul, într'un cuvânt toate organele aparatului de stat, toate măsurile gospodăreşti şi administrative ale statului, trebue să găsească un sprijin activ la orice membru al P.M.R.

Statutul nostru va trebui să-l oblige pe membrul de partid să fie exemplu în păstrarea disciplinei în muncă. El trebue să fie intolerant faţă de actele de indisciplină, faţă de lenevie, faţă de furt şi înşelăciune. Cel care are o atitudine nepăsătoare faţă de maşini şi scule, cel care risipeşte materialele, cel care înstrăinează bunul obştesc — împiedică ridicarea nivelului de trai al poporului. Membrii P.M.R. trebue să creeze un adevărat curent al opiniei muncitoreşti împotriva unor astfel de oameni. Ei trebue să fie promotorii noii atitudini a muncitorilor şi funcţionarilor faţă de muncă şi faţă de bunul obştesc.

Enumerarea de îndatoriri ale membrului de partid începe în statut cu îndatorirea de a-şi ridica necontenit nivelul politic, însuşindu-şi principiile de bază ale învăţăturii lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin. Trebue să recunoaştem că mai sunt încă mulţi tovarăşi care neglijează această îndatorire şi care nu-şi dau

seama, sau îşi dau seama numai formal, că neglijarea acestei îndatoriri primejdueşte creşterea şi desvoltarea lor şi poate primejdui creşterea partidului însuşi.

Organizaţiile de partid trebue să se preocupe în mod serios de această problemă. Trebue acordată atenţia cuvenită învăţământului de partid, în vederea ridicării de cadre cinstite şi verificate şi totodată solid pregătite din punct de vedere ideologic Numai aşa vom evita greşelile şi chiar abaterile primejdioase în activitatea organizaţiilor noastre de partid. Numai aşa vom învăţa cadrele noastre să se orienteze în mod independent în problemele practice care stau în faţa lor.

Influenţele străine se refugiază cu deosebită uşurinţă în domeniul ideologiei, în literatură, în artă, în ştiinţă. Deaceea continuarea activă a luptei pe frontul ideologic împotriva influenţelor imperialiste, împotriva atitudinii admirative în faţa culturii în putrefacţie din ţările capitaliste, împotriva influenţelor reformiste şi revizioniste în teorie şi politică — reprezintă o sarcină extrem de însemnată a partidului nostru.

Vom face totul pentru ca partidul nostru să fie puternic din punct de vedere organizatoric şi tot atât de puternic şi din punct de vedere ideologic. Cunoaştem interesul cu care realizarea P.M.R. este urmărită de muncitorimea din străinătate. Partidele muncitoreşti din alte ţări vor profita atât de învăţămintele care se desprind din succesele noastre, cât şi de cele care se desprind din greşelile noastre. Din partea noastră vom căuta ca greşelile noastre să fie mai puţin numeroase decât succesele. Avem o armă minunată — arma criticii şi autocriticii. Ea este mijlocul principal de lichidare a greşelilor şi de îmbunătăţire a muncii. Dacă vom mânui cu îndrăzneală această armă minunată, vom şti să creştem şi să desvoltăm tot mai mult unicul partid al clasei muncitoare din România, statul ei major — Partidul Muncitoresc Român.

VI

FRONTUL DEMOCRAŢIEI POPULARE

Una din problemele fundamentale care va trebui să preocupe Partidul Muncitoresc Român este problema întăririi relaţiilor cu aliaţii proletariatului, şi în primul rând cu ţărănimea muncitoare.

Incă dascălii noştri Marx şi Engels arătau în scrierile lor că pentru cucerirea puterii politice partidul trebue să devină puternic la sate. Engels a definit cu o clarviziune genială atitudinea partidului proletar faţă de ţărănimea muncitoare. El scria: „Noi suntem în mod hotărît de partea ţăranului cu gospodărie mică; vom face tot ce se poate ca să trăiască mai uşor, ca să-i înlesnim trecerea la asociere, în caz că el se va hotărî la aceasta; iar dacă nu va fi încă în stare să ia această hotărîre, vom căuta să-i dăm cât mai mult timp să se gândească pe petecul său de pământ“ [1].

Problema alianţei dintre muncitorime şi ţărănime a fost întotdeauna una din problemele fundamentale ale politicii noastre. Datorită luptei dârze duse de partidul de avangardă al proletariatului, partidul comunist, pentru interesele vitale ale ţărănimii muncitoare, proletariatul a câştigat rolul de forţă conducătoare a alianţei muncitoreşti-ţărăneşti. Orice ţăran muncitor cu mintea limpede ştie că sângeroasa înfrângere suferită de ţărănime în răscoala din 1907 împotriva boierilor se datoreşte faptului că această mişcare nu a avut sprijinul şi îndrumarea unei mişcări muncitoreşti revoluţionare. După primul războí mondial, când regele Ferdinand şi partidul brătienist au înşelat ţărănimea prin reforma ciuntită din anul 1922, partidul comunist a fost singurul care a avut curajul să ceară o nouă şi adevărată reformă agrară, iar mai târziu tot el a fost acela care a dus lupta împotriva criminalei legi a circulaţiei bunurilor agricole a „ţărănistului“ Mihalache, care răpea pământul ţăranilor nevoiaşi în favoarea mo-

---

[1] *F. Engels:* „Problema ţărănească în Franţa şi Germania“, ed. rusă 1922, pag. 66. Vezi *I. Stalin,* Opere, vol. 6, ed. P.M.R. 1950, pag. 145.

şierilor şi chiaburilor. In 1933 muncitorimea ceferistă şi petrolistă, ridicându-se împotriva faimosului plan dela Geneva, impus de bancheri străini şi acceptat cu slugărnicie de guvernarea manistă, a luptat nu numai pentru propriile ei revendicări, ci şi pentru interesele masselor ţărănimii, împotriva desmăţului scumpetei şi impozitelor care-l sărăceau pe ţăran.

După 23 August 1944 partidul de luptă al proletariatului a fost acela care a chemat ţăranii să păşească cu dela sine putere, peste capul guvernului Rădescu, la înfăptuirea reformei agrare. Ţărănimea muncitoare ţine minte frăţescul ajutor ce i-a fost dat de muncitori în vederea realizării reformei agrare pe socoteala moşierimii. Ţărănimea mai ţine minte şi marele ajutor ce i-a fost acordat de muncitorime în muncile agricole în perioada grea a secetei şi în multe alte ocazii. Ea vede statornicia cu care muncitorimea şi avangarda ei luptă pentru a da satelor produse industriale mai multe şi mai ieftine, pentru a înzestra agricultura cu maşini şi unelte.

Iată dece marea massă a ţărănimii muncitoare recunoaşte în muncitorime şi în partidul ei pe fratele ei, pe sprijinitorul credincios al intereselor ei, pe călăuza ei în drumul spre un viitor mai bun, mai înstărit şi mai luminos.

Zadarnic au încercat politicienii reacţionari, îmbrăcând straie ţărăneşti, să despartă ţărănimea de muncitorime pentru ca ţăranul să rămână şi pe viitor rob al moşierilor, al bancherilor şi cămătarilor, al industriaşilor şi marilor comercianţi.

Nu există şi nu pot exista în ţara noastră două drumuri deosebite — unul pentru ţărănime şi altul pentru muncitorime. Drumul lor este acelaş. Ţăranul muncitor este şi el interesat în întărirea şi desvoltarea regimului de democraţie populară, care i-a dat pământ, i-a dat dreptul de a lua parte prin reprezentanţii lui la conducerea treburilor statului. Ţăranul muncitor este şi el interesat în înlăturarea oricărei forme de exploatare a omului de către om în ţara noastră.

Partidul Muncitoresc Român, fiind partidul proletariatului, este totodată apărătorul intereselor ţărănimii muncitoare, călăuzitorul ei.

Tocmai deaceea există o strânsă conlucrare între partidul nostru şi Frontul Plugarilor — organizaţia ţărănimii muncitoare, prezidată de şeful guvernului nostru democratic, doctorul Petru Groza.

Se ştie că Frontul Plugarilor, aşa cum se subliniază în hotărîrile conducerii sale, este o organizaţie a ţărănimii muncitoare, adică a ţărănimii care nu exploatează munca altuia. Frontul Plugarilor evidenţiază în documentele sale rolul conducător al muncitorimii şi proclamă necesitatea unei cât mai mari consolidări a alianţei dintre muncitorime şi ţărănimea muncitoare.

Statornicită pe astfel de temelii, colaborarea strânsă dintre P.M.R. şi Frontul Plugarilor este o formă esenţială de manifestare a alianţei dintre muncitorime şi ţărănime.

Această strânsă conlucrare trebue să ne ajute să-l apărăm pe ţăranul muncitor împotriva exploatării din partea elementelor capitaliste ale satului, să dăm cooperaţiei un conţinut corespunzător intereselor ţărănimii muncitoare, să modernizăm agricultura noastră, să dăm o largă răspândire culturii la ţară.

Niciun efort nu trebue cruţat pentru a întări alianţa dintre muncitorime şi ţărănimea muncitoare — temelia regimului de democraţie populară, una din principalele garanţii ale succesului în lupta pentru definitiva lichidare a poziţiilor reacţiunii atât în domeniul politic, cât şi în domeniul economic.

Proletariatul ţării noastre este deasemenea urmat şi de alte straturi sociale. Partea cea mai bună a intelectualităţii noastre vede în proletariat clasa cea mai avansată a societăţii.

Ea îşi dă seama că proletariatul, prin lupta sa, creează condiţiile pentru înflorirea culturii, adusă la degradare şi putrefacţie de burghezie.

Ea îşi consacră eforturile creatoare poporului şi participă în mod activ la opera de reconstrucţie economică, la combaterea

ideologiei burgheze reacţionare, la ridicarea nivelului cultural al poporului.

Călăuzită de partidul său în spiritul nobilei ideologii a frăţiei între popoare, muncitorimea din România a făcut mult pentru a desrădăcina şovinismul şi neîncrederea reciprocă pe care au cultivat-o clasele exploatatoare în rândurile populaţiei ţării noastre. In România democrată, oamenii muncii, indiferent de naţionalitate, muncesc umăr la umăr pentru ridicarea Patriei lor comune şi luptă cot la cot împotriva duşmanilor lor comuni — reacţionarii şi exploatatorii de orice neam, din interiorul şi dinafara ţării.

In sfârşit, meseriaşii, pensionarii, micii întreprinzători formează o altă categorie numeroasă care consideră democraţia populară ca singurul regim capabil să salveze aceste straturi ale populaţiei de ruină şi lipsă de drepturi, la care le osândeau regimurile politice aflate în slujba marelui capital industrial şi bancar şi a moşierimii.

Muncitorimea, ţărănimea muncitoare, meseriaşii, intelectualii — toate aceste clase şi straturi sociale care formează covârşitoarea majoritate a poporului nostru — sunt vital interesate ca Republica noastră Populară să se desvolte şi să se întărească.

Este neapărat necesar un larg organism politic care să înmănuncheze toate aceste clase şi straturi într'o singură mişcare viguroasă, largă, puternică prin sudura ei lăuntrică.

Acest organism va fi Frontul Democraţiei Populare.

Alcătuit din Partidul Muncitoresc Român, din Frontul Plugarilor, din Partidul Naţional Popular şi din Uniunea Populară Maghiară, Frontul Democraţiei Populare va fi expresia politică a unităţii de voinţă a întregului popor muncitor din ţara noastră în lupta sa pentru întărirea Republicii Populare Române.

In cadrul acestui front se vor prezenta partidele şi organizaţiile democratice în apropiatele alegeri pentru Marea Adunare Naţională, menită să dea ţării o nouă Constituţie, o Constituţie democratică.

Dar Frontul Democrației Populare nu va fi o simplă formație electorală. El nu poate fi asemuit cu celelalte blocuri de partide la care am participat în trecut. Nu mai vorbim de Blocul Partidelor Democratice, unde am fost nevoiți să tolerăm vremelnic, alături de noi, o grupare politică capitalisto-moșierească — gruparea lui Tătărăscu. Dar să luăm Frontul Național Democrat, format în Septembrie 1944. Din acest front făceau parte cam aceleași partide care vor forma acum Frontul Democrației Populare. Dar de atunci țara noastră a trecut printr'un adânc proces de desvoltare democratică.

Având drept forță conducătoare P.M.R., Frontul Democrației Populare va constitui un minunat mijloc de mobilizare a celor mai largi masse populare la munca de refacere economică, un mijloc de activizare politică a masselor orășenești și, ceeace este deosebit de important, a celor sătești, un mijloc de antrenare a masselor cât mai largi la lupta împotriva reacțiunii.

Frontul Democrației Populare va fi armă de făurire a unității politico-morale a întregului popor muncitor din țara noastră. Reacțiunea nu se dă înapoi dela niciun mijloc pentru a submina această unitate. Voi da în această privință un exemplu caracteristic. O parte din credincioși aparțin în țara noastră bisericii catolice. Suntem nevoiți să constatăm că cercurile clerului catolic nu au o atitudine potrivită cu regimul democratic al României, cu interesele țării și ale poporului. In întreaga lume clerul catolic ascultă de ordinele Vaticanului, a cărui furibundă activitate reacționară și proimperialistă este bine cunoscută. Nu este admisibil ca cercurile clerului catolic să abuzeze de posibilitățile pe care le au de a-i influența pe credincioși, pentru ca, urmând directivele Vaticanului, să utilizeze biserica drept mijloc de propagandă îndreptată împotriva orânduirii democratice și menită să slăbească voința poporului de a-și apăra independența împotriva imperialiștilor străini.

Noi credem că această atitudine a clericilor catolici, potrivnică intereselor întregului popor, inclusiv ale credincioșilor ca-

tolici, nu poate lăsa indiferent nici clerul bisericii ortodoxe şi nici pe credincioşii aparţinând bisericii catolice.

Tovarăşi delegaţi şi delegate,

Succesele repurtate de regimul nostru democratic sunt mari şi însemnate. Dar trebue să îndepărtăm din noi orice sentiment de mulţumire de sine. Se întâmplă câteodată că tovarăşi buni de ai noştri, îmbătaţi de succese, fac uz de o frazeologie uşuratică, declarând că „reacţiunea a fost *complect* lichidată", că „ultimele citadele ale reacţiunii s'au prăbuşit" etc. O asemenea atitudine nu poate duce decât la demobilizare şi la pierderea vigilenţei faţă de duşmanii democraţiei.

Da, reacţiunea internă şi externă a suferit înfrângeri grele la noi în ţară. Dar ar fi ridicol să ne închipuim că ea nu va face încercări de a ridica din nou capul, că reacţionarii, legionarii, spionii şi diversioniştii vor renunţa la josnicele lor arme de luptă împotriva poporului şi libertăţilor sale.

Frontul Democraţiei Populare, odată creat, va deveni expresia voinţei neclintite a întregului popor muncitor de a ridica economia ţării şi odată cu aceasta bunul trai al celor ce muncesc. El va fi expresia voinţei poporului de a apăra cu cea mai mare străşnicie independenţa sa şi cuceririle sale democratice împotriva imperialiştilor şi celor ce le sunt vânduţi, de a strivi în germene orice încercare a reacţiunii de a scoate din nou capul. Astfel va asigura condiţiile necesare pentru munca creatoare în care suntem angajaţi.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Realizarea partidului unic al proletariatului din România coincide cu împlinirea a 100 de ani dela două mari evenimente istorice : apariţia „Manifestului Partidului Comunist" al lui Marx şi Engels şi revoluţia din 1848.

Sărbătorim anul acesta 100 de ani dela apariţia Manifestului Comunist, prin care Marx şi Engels au transformat socialismul

din utopie în ştiinţă. Cu o pătrundere genială, dascălii noştri au descoperit contradicţiile de nerezolvat ale sistemului capitalist, demonstrând că prăbuşirea lui este inevitabilă şi că proletariatul va fi groparul lui. Expunând teoria marxistă, Friedrich Engels scrie aceste cuvinte care sună atât de actual: „Forţele productive sociale — care nu mai pot încăpea în mâinile burgheziei — nu aşteaptă decât luarea lor în stăpânire de către proletariatul asociat, spre a înfăptui o orânduire care să dea posibilitate fiecărui membru al societăţii să ia parte nu numai la producerea, dar şi la împărţirea şi administrarea bogăţiilor sociale, şi care să înmulţească într'atât forţele sociale productive şi roadele lor, prin conducerea planificată a întregii producţii, încât îndestularea tuturor trebuinţelor raţionale să fie asigurată fiecăruia într'o măsură mereu crescândă".

După un secol, justeţea ideilor lui Marx şi Engels este mai evidentă ca oricând.

A trecut deasemenea un secol de când Bălcescu şi alţi conducători ai revoluţiei din 1848 au formulat programul lor de prefaceri democratice. Nu era vorba deloc în acest program despre prefaceri cu caracter socialist. Reformele cerute de el purtau un caracter burghezo-democratic. Dar cele mai multe din aceste cerinţe, cu tot caracterul lor limitat, nu au putut fi traduse în viaţă, deoarece revoluţia din 1848 s'a săvârşit sub hegemonia burgheziei. Aripa stângă a burgheziei, în frunte cu Bălcescu, a fost nevoită, după revoluţie, să ia drumul exilului.

Desăvârşirea revoluţiei burghezo-democratice în România a devenit posibilă numai sub hegemonia proletariatului, atunci când clasa muncitoare a României, punându-se în fruntea celorlalte forţe populare, a cucerit un rol hotărîtor în viaţa de stat. Exponenţii claselor exploatatoare au căutat adeseori să se proclame păstrători ai tradiţiilor naţionale. Dar istoria ne învaţă că păstrătorii şi moştenitorii adevăratelor tradiţii naţionale ale poporului nostru, ai tradiţiilor luptei sale pentru un viitor mai luminos, suntem noi oamenii muncii, noi — partidul oamenilor muncii —

şi nu exponenţii acelor clase care au trădat revoluţia în 1848, iar apoi, timp de un veac, au împiedicat realizarea cerinţelor ei.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Ideile lui Marx şi Engels, desvoltate şi îmbogăţite de Lenin şi Stalin, au devenit realitate în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste — primul stat socialist din lume. Aceste idei însufleţesc popoarele democraţiei noi în munca lor de construire a socialismului. Ideea necesităţii înlocuirii capitalismului printr'o orânduire superioară — orânduirea socialistă — a pătruns adânc în conştiinţa a zeci de milioane de oameni din întreaga lume.

Trăim într'un secol care deschide o eră nouă în viaţa omenirii. Avem putinţa să urmărim măreţul tablou al descătuşării forţelor creatoare ale omului acolo unde socialismul a învins şi unde se construesc temeliile societăţii comuniste — Uniunea Sovietică. Avem putinţa să profităm de uriaşa experienţă şi înţelepciune a gloriosului partid care conduce poporul sovietic din izbândă în izbândă, Partidul Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, partid care are în frunte pe genialul învăţător al oamenilor muncii de pretutindeni, continuatorul nemuritoarei opere a lui Marx, Engels şi Lenin — Iosif Vissarionovici Stalin.

De treizeci de ani învăţătura lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin serveşte avangărzii proletare din România drept călăuză în acţiune.

Succesele pe care le-a dobândit în opera de desvoltare şi întărire a democraţiei noastre se datoresc faptului că avangarda proletară s'a străduit întotdeauna să aplice în mod creator teoria marxist-leninistă la condiţiile specifice ale ţării noastre.

Invăţătura lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin este acel far strălucitor care va lumina drumul Partidului Muncitoresc Român, drumul ce duce spre noi victorii ale democraţiei populare, spre România socialistă !

„Scânteia" nr. 1.053
din 23 Februarie 1948